

poněvadž se směnečná žaloba zakládá jen na směnce, nikoliv na zmíněném jednání, od něhož směnka jest odloučena. Třebaže směnečnému dlužníku není zabráněno podle § 87 směn. zák. (čl. 82 směn. ř.), by se v námitkách nevrátil k právnímu jednání, které bylo podkladem vydání směnky, nemůže se to týkati otázky věcné příslušnosti soudu, která závisí jediné na směnečném penízi. Jest proto také vyloučeno, by směnečný dlužník namítal ve směnečném sporu podle § 55 j. n., že se žalobce žalovanou směnkou domáhá jen části jistinné pohledávky a že tudíž pro věcnou příslušnost jest rozhodnou úhrnná částka jistinné pohledávky ještě nezapravené. Toto ustanovení předpokládá, že jde o pohledávku, spočívající na témže skutkovém a právním důvodu. Právním důvodem směnečného nároku jest však vydání směnky (skripturní akt), důsledkem toho má každá směnka svou samostatnou právní jsoecnost a nelze při posuzování soudní příslušnosti hleděti k tomu, že snad jejím hmotněprávním podkladem jest jen část jistinné pohledávky.

Čís. 8556.

Domáhá-li se spoluvlastník nemovitosti žalobou zrušení spoluvlastnictví, musí žádati, by proti všem ostatním společníkům (kteří odpírají svolení) bylo uznáno právem, že se společenství zrušuje a, žádá-li naturální rozdělení společné věci, že se nařizuje její rozdělení podle určitých dílů, žádá-li civilní rozdělení, že se povoluje, by společná věc byla soudní dražbou prodána a výtěžek určitými díly rozdělen nebo při nejmenším bez návrhu na zrušení společenství, že se povoluje buď toto naturální nebo toto civilní rozdělení společné věci.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1928, Rv I 406/28.)

Žalobě o zrušení spoluvlastnictví k nemovitostem procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu pro tentokrát zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání.

Důvody:

Žalobkyně domáhá se žalobou zrušení spoluvlastnictví k nemovitostem soudní dražbou. Její žalobní návrh zní, by bylo uznáno právem, že jí proti žalovaným přísluší právo žádati zrušení společného vlastnictví k určité vyjmenovaným nemovitostem soudní dražbou. Tento návrh neodpovídá přednesenému skutkovému ději a uplatňovanému nároku. Domáhá-li se podílník společné nemovité věci žalobou zrušení společenství, musí žádati, by proti všem ostatním společníkům (kteří odepírají svolení ke zrušení), bylo uznáno právem, že se společenství zrušuje (§ 830 obč. zák.) a v případě, že žádá naturální rozdělení společné věci, že se nařizuje její rozdělení podle určitých dílů a žádá-li civilní rozdělení, že se

povoluje, by společná věc byla soudní dražbou prodána a výtěžek určitými díly rozdělen, nebo při nejmenším, bez návrhu na zrušení společenství, že se povoluje buď toto naturální nebo toto civilní rozdělení společné věci (srovnej: Stubenrauch, Komentář, § 832, Neumann, Komentář k exekučnímu řádu, § 351, Ehrenzweig, Privatrecht, § 421 a poznámka 22 a) vydání z roku 1928, Mayr, Bürgerliches Recht, § 191, 2 b), Randa, Vlastnictví str. 88). Na základě takového rozsudku je pak možno vésti exekuci podle § 351 nebo § 352 ex. ř. Avšak rozsudek toho obsahu, jaký žádá žalobkyně, obsahující pouhé zjištění práva, které plyne ze zákona, by byl pro uskutečnění žalobního nároku bezcenným, neboť by neobsahoval závazek něco plniti nebo trpěti a nemohl by býti základem pro povolení exekuce (§ 7 ex. ř.). Již z tohoto důvodu nemohlo býti vyhověno žalobnímu nároku a nebylo potřeba zkoumati, zda ještě jiné okolnosti jsou na závadu tomu, by mu nebylo vyhověno. Byla-li žaloba zamítnuta z jiných důvodů pro tentokráte, nestala se žalobkyní křivda a nebylo ani potřeba zkoumati, zda jsou odůvodněny dovolací důvody žalobkyně (§ 503 čis. 3 a 4 c. ř. s.).

Čís. 8557.

V rozvodovém řízení platí zásada projednací.

Manželi vinnému výhradně nebo převážně rozvratem nelze povolití ani rozvod manželství od stolu a lože. Povolil-li však první soud, byť neprávem, žalujícímu manželi rozvod a žalovaný manžel to nenapadl, jest na tom přestatí.

Navrhl-li žalující manžel rozvod z výhradné viny žalovaného manžela, neprohlásiv, že, nebude-li uznáno na vinu žalovaného manžela, rozvod nenavrhuje, žalovaný manžel pak navrhl zamítnutí žaloby a jen, nebylo-li by lze žalobu zamítnouti, rozvod z výhradné viny žalobcovy, nemůže se žalující manžel, uznal-li první soud na rozvod, proti tomu odvolávat, a, neodvolal-li se ani žalovaný manžel, byl rozvod vysloven právoplatně a bylo pak lze ve vyšších stolicích jednati jen o vině stran.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1928, Rv I 536/28.)

Žalobce domáhal se rozvodu manželství od stolu a lože z výhradné viny žalované manželky. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby po případě rozvod z výhradné viny žalobcovy. Procesní soud první stolice uznal na rozvod manželství z výhradné viny žalobcovy. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání.

Důvody:

Výtka žalobcova, že soud první stolice nevykonal povinnost uloženou mu předpisem § 182 c. ř. s., by byl radou nápomocen žalobci, jenž neměl právního zástupce, jest planá, neboť z jednacího protokolu ze dne